

Bernardín Šmíd

Kto verí vo mňa, bude žiť naveky

(Jn 11,1-45)

Evanjelium zo 4. Pôstnej nedele v roku „A“ „O slepom od narodenia“, nám postupne otváralo duchovný zrak, aby sme pochopili, kto je Ježiš. Podobne ako slepec, aj my sme najprv poznávali v Kristovi nesmiernu ľudskú dobrotu, potom sme si uvedomili jeho moc, ktorou disponuje a to nás doviedlo až k tomu, že sme pred ním padli na kolena, ako pred Bohom. Dnešné čítanie z evanjelia podľa sv. Jána vzbudzuje v nás ešte väčšiu istotu viery.

Ak ste niekedy prežívali umieranie drahej bytosti, určite ste podobne ako Lazárove sestry prežívali striedavo obdobia nádeje a beznádeje. Podobne ako oni ste vysielali k Pánovi prosbu: „Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý.“ Ale Ježiš odkazuje: „Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu, aby ňou bol oslávený Boží Syn.“ Udalosti, ktoré v živote prežívame, majú obyčajne dva zmysly. Jeden zmysel je prirodzený, ten, ktorý bezprostredne udalosť vyvoláva. Avšak Boh vo svojom vykupiteľskom pláne aj zdanlivo zlým udalostiam dáva iný zmysel, nadprirodzený. Aj smrťou môže byť oslávený Syn Boží. Boh je oslávený všetkým tým, čo zjavuje jeho dobrotu a moc. Aj ľudské utrpenie môže byť priestorom, kde sa môže zjaviť Božia dobrota a slabosť človeka môže byť priestorom, v ktorom sa zjaví Božia moc. V príbehu, ktorý vykresľuje dnešné evanjelium, narážame na ľudskú slabosť, ktorá kapituluje pred mocou smrti.

Počujeme: „Ježiš miloval Martu i jej sestru i Lazára.“ Nepochybujme o jeho láske ani vtedy, keď sa nám zdá, že je od nás vzdialený. I keď nám neprichádza s tou pomocou, ktorú by sme od neho očakávali. Mal ich rád a predsa nezabránil, aby Lazár zomrel. V Madride sa 24. marca 2004 konal štátny pohreb obetí teroristických útokov z 11. marca 2004. Obrad viedol madridský arcibiskup Varela. Vo svojom príhovore položil kardinál otázku: „Kde bol Ježiš, Syn živého Boha, brat a Spasiteľ človeka, Pán života a smrti v to strašné madridské ráno s hrôzou bômb a zničených tiel toľkých svojich priateľov, za ktorých dal svoj život na kríži?“ Odpoveď našiel v Ježišových slovách adresovaných Lazarovej sestre Marte: „Tvoj brat vstane z mŕtvych!“ A keď mu Lazárova sestra odpovedá rezignovaným výrokom: „Viem, že vstane v posledný deň pri vzkriesení.“ Ježiš jej hovorí o súčasnosti už prekonanej vzkriesení a životom, ktorá sa sprístupňuje a uskutočňuje prostredníctvom viery tých, ktorí putujú po tomto svete: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky. Veríš tomu?“ Túto otázku kladie dnes Pán Ježiš každému z nás. Odpoveď si musí dať každý sám sebe, ale aj svojím blízkym a dokonca aj ľuďom mimo okruhu príbuzenstva a viery. Skúsme sa nad tým zamyslieť, aby sme pochopili a

poznali svoju vieru...

V dnešnom Evanjeliu sa nám odhaľuje pravda o tom, že život nie je čosi, ale Ktosi. Ježiš je Logos, Božie Slovo, Informácia a zároveň Život. Život je naozaj pôvodu mimozemského, dokonca môžeme povedať nadprirodzeného. Život je Ktosi väčší ako my. My žijeme, máme účasť na živote, sme živý ale nie sme Život. Život je kvalitou Boha. Ježiš sa však nezjavuje len ako Život, ale aj ako Vzkriesenie. Vzkriesenie je radikálna obnova všetkého, čo hriech zahubil, či už ide o potratené deti, alebo vyhnuté prírodné druhy.

Ježiš povedal: „Odvalte kameň!“ Odvalte kameň vašej malej viery a dúfajte v Syna Božieho, ktorý robí veľké veci. Človek sa bojí svojej viery. Marta, sestra mŕtveho, mu povedala: „Pane, už páchne, veď je už štyri dni mŕtvy.“ Ježiš jej povedal: „Nehovoril som ti, že ak uveríš, uvidíš Božiu slávu?“ Viera nás vždy vedie k videniu Božej Slávy. Božiu Slávu sme dokonca schopný vidieť tam, kde ľudské oko môže zachytiť už len rozklad a unikajúci život.

Viera a modlitba vďaka robí veľký zázrak. Ježiš sa modlí: „Otče, ďakujem ti, že si ma vypočul. A ja som vedel, že ma vždy počuješ, ale povedal som to pre zástup, čo tu stojí, aby uveril, že si ma Ty poslal.“ A keď to povedal, zvolal mocným hlasom: „Lazár, poď von!“ Človek nikdy nieje natoľko mŕtvy, žeby nepočul na svoje meno, keď ho volá Boh. A mŕtvy vyšiel. Nohy a ruky mal ovinuté plachtami a tvár obviazanú šatkou. Ježiš im povedal: „Porozvážte ho a nechajte ho odísť!“ V Ježišovej dobe mala táto výzva svoje opodstatnenie. Život v osobe Pána Ježiša bol prítomný na tomto svete medzi ľuďmi. Dnes je Ježiš v nebeskej sláve. A táto výzva dostáva skôr iný zmysel. Rozviažme mŕtveho! Nezvážujme ho svojimi citmi, nechajme ho odísť, nechajme ho ísť za Ježišom. To je snáď ta najväčšie služba lásky, ktorú môžeme preukázať mŕtvem. Povzbudiť jeho vieru: „Pán je tu, volá Ťa!“ Preukázať mu veľkodušnosť a prepustiť ho na slobodu. Uvolniť putá svojich citov a plný vďačnosti prepustiť zosnulého na Slobodu. Tešme sa spolu sním, že už je tam, kde život nekončí. Kde žiť znamená Kristus a kde smrť je pre neho ziskom!

Sv. František nás napomína týmito slovami: „Moji požehnaní bratia, klerici i laici, nech vyznávajú svoje hriechy kňazom nášho rádu. Keď to nieje možné, nech sa svedujú iným svedomitým a katolíckym kňazom.“ A nech vedia a majú na pamäti úplne jasne: Keď príjmu pokánie a dostanú rozhrešenie od ktoréhokoľvek katolíckeho kňaza, budú celkom iste oslobodení od hriechov, len keď sa snažia pokorne a svedomito vykonať uložené pokánie. A po tejto ľútosti a spovedi nech príjmu telo a krv nášho Pána Ježiša Krista s hlbokou pokorou a úctou a majú pritom na pamäti, čo sám Pán hovorí: »Kto je moje telo a pije moju krv, má život večný« (Jn 6,54) a »to konajte na moju pamiatku« (Lk 22,19).

*Viera nás drží nažive,
nádej je svetlo blaživé,
láska nás celkom obnoví;
spievajme pieseň Kristovi.*

*On o deviatej hodine
začína trpieť nevinne:
kríž nesie, cesta trnistá;
koná sa naša očista.*

*Vykúpiť ide otrokov;
prosme ho s úctou hlbokou,
aby nás chránil od zloby
a stieral naše dlžoby.*

*Vzývajte Syna Božieho,
Otca i Duchu Svätého;
jediný Bože v Trojici,
ty mocný, chráň
nás prosiacich.
Amen.*

Rozjímanie srdca

Ž 19, 9.15: *Rozhodnutia Pánove sú správne, potešujú srdce. Prikázania Pánove sú jasné, osvecujú oči. Nech sa ti páčia slová mojich úst i rozjímanie môjho srdca pred tvou tvárou. Pane, ty si moja pomoc a môj vykupiteľ.*

Môj dobrý Bože, ďakujem ti za túžbu modliť sa, ktorú si vložil do môjho srdca. Ďakujem ti, že aj v túto chvíľu smiem byť v tvojej prítomnosti.

Veľbím ťa za každú chvíľu mojej modlitby. Z nej môžem čerpať silu, múdrosť, svetlo a lásku. Z nej môžem žiť so srdcom, ktoré rozjíma pred tvou tvárou a skusuje, že tvoje rozhodnutia mu prinášajú radosť.

Prichádzam k tebe s prosbou žalmistu: Nech sa ti, Pane, páčia slová mojich úst i rozjímanie môjho srdca. Ty si nazval šťastným človeka, čo rozjíma o tvom zákone dňom i nocou.

Aké sú rozjímania môjho srdca, Pane? Aké myšlienky nachádzaš vo mne? Páči sa ti zmýšľanie môjho srdca? O čom rozjímam dňom i nocou? S akým srdcom sa odoberám na odpočinok a s akým srdcom vstávam?

Veľbím ťa, Bože, za svojich rodičov, ktorí ma učili začínať aj končiť každý deň s tebou.

Veľbím ťa za chvíle, keď som spoznával, akou múdrosťou, krásou a víťazstvom života sú tvoje prikázania.

Veľbím ťa za poznanie, že niet väčšieho prikázania ako milovať ťa z celého srdca, mysle i sily, a tiež milovať blížneho i seba samého.

Rozjímanie môjho srdca nech je rozjímaním o tebe, o tvom zákone, čiže o pravde a láske života a sveta. Nech je rozjímaním o tom, ako nás miluješ, učíš, zachraňuješ, prijímaš a uzdravuješ.

Bože, stvoril si mi srdce pre najkrajšiu skutočnosť, stvoril si ho pre seba. Nič a nik ho nedokáže naplniť skutočným pokojom a plesaním, iba ty sám. A hoci sa moje srdce niekedy necháva oklamať a zväbiť vidinami pravdy a šťastia, vždy skôr alebo neskôr zakúsi - niet nikoho, ku komu by sme mohli ísť, aby sme boli večne šťastní.

Dobrý Bože, do rozjímania môjho srdca občas niekto zlý zasieva kúkoľ ľahostajnosti, nechuti, nezájmu, dokonca kúkoľ sebeckva, pýchy, porovnávaní sa, nepravdy, zmyselnosti, vášni, čo zatemňuje moje srdce, kalí moju radosť a robí zo mňa človeka, ktorý netvorí, ale ničí život a vzťahy.

Prosím, môj Bože, vezmi moje srdce do svojich rúk a naplň ho múdrosťou, silou svojho Ducha pravdy a lásky, aby som žil v tebe a pre teba.

Skláňam sa pred tebou a prosím, nech sa ti páči moje srdce, nech sa teší z teba a nech je radosťou tvojho Ducha.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Sviatosť zmierenia vo Vištuku: V sobotu 8. apríla viacerí kňazi budú spovedať v našej farnosti od 9:30 do 11:30.

Prípravme sa a vykonajme si dobrú sv. spoved'.

Povzbudzujem aj vás deti, mládež a stredná generácia. Skutočnú radosť Veľkej Noci môžeme prežiť iba s očisteným srdcom. Možnosť sv. spovede aj v pondelok, utorok a stredu od 17:00 - 18:00 hod.

Návšteva chorých doma: Prosím, v sákrstii kostola zapíšte svojich chorých. Uveďte meno, adresu, prípadne tel. číslo. Chorých navštívim v pondelok (10. apríla) a vyslúžim im sväté sviatosti.

Odzbrojenie

Rovnako ako v minulosti vyrábajú vyspelé krajiny zbrane a vyvážajú ich do menej vyspelých krajín. Rovnako ako v minulosti zomierajú milióny ľudí od hladu. Denne vidíme v televízii obrázky vojny a násilia. Máme toho dost'. Chceme mier.

Lenže koľko mieru je medzi nami? Poznáme nielen zbrane zo zbrojárskeho priemyslu. Poznáme aj paľbu zlých slov. Poznáme aj nelútostný boj o majetok, prestíž a moc.

Odzbrojujte vo vlastnom srdci!

Váš dom, vaša dedina, vaše mesto, vaša krajina by nemali byť bojovým poľom, na ktorom ľudia kladú požiadavky svojim blíznym, kde neustále panuje právo silnejšieho. Ustanovte mier vo svojom srdci a u vás doma, potom nájdete aj silu bojovať za mier vo svete,

Ak ľudia dnes neodzbroja vo svojom vlastnom srdci, tak zajtra budú vyrábať nové zbrane.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 5.pôstnom týždni - (A)

3.IV. pondelok *spovedanie od 17:00 - 18:00hod*

18:00 *Za zdravie a Božiu pomoc*

4.IV. utorok *spovedanie od 17:00 - 18:00hod*

18:00 *Za Ľ. Arpáda a Bernardínu Zimánových*

5.IV. streda *spovedanie od 17:00 - 18:00hod*

18:00 *Za dobrodincov*

6.IV. štvrtok

18:00 *Svätá omša v Štefanovej*

7.IV. piatok – Prvý piatok

08:00 *Za rodiny*

08:40 *Križová cesta*

Upratovanie kostola: 76-100

8.IV. sobota

08:30 *Na úmysel otca arcibiskupa*

v sobotu dopoludnia spovedáme

9. IV. Nedeľa Utrpenia Pána - Kvetná nedeľa – (A)

08:00 *Za Ľ. Štefana a Máriu*

Lektori: Jurčovičová M., Radakovičová J.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Šustová D.

14:00 *Pobožnosť Križovej cesty*

Liturgický kalendár

3. IV. pondelok

Sv. Richard, biskup

4. IV. utorok

Sv. Izidor, biskup a učiteľ Cirkvi

5. IV. streda

Sv. Vincent Ferrer, kňaz, Sv. Irena

6. IV. štvrtok

Sv. Irenej

7. IV. piatok

Sv. Ján Krstiteľ de la Salle – Prvý piatok

8. IV. sobota

Sv. Dionýz, biskup

18. SVEDECTVO, DÔVERA, VYTRVALOSŤ

(Mk 13, 9 – 13)

Vy sa však majte na pozore. Vydajú vás súdom, budú vás biť v synagógach a pre mňa budete stáť pred vladármi a kráľmi, aby ste im vydali svedectvo. Ale najprv sa musí hlásať evanjelium všetkým národom. Až vás povedú, aby vás vydali, nestarajte sa dopredu, čo budete hovoriť, ale hovorte, čo vám bude dané v tú hodinu. Veď to už nie vy budete hovoriť, ale Duch Svätý. Brat vydá na smrť brata a otec dieťa. Deti povstanú proti rodičom, a pripraví ich o život. Všetci vás budú nenávidieť pre moje meno. Ale kto vytrvá do konca, bude spasený.

Uvažujme:

Chceme mať stále pred očami dôverný vzťah s Ježišom, ktorým máme žiť vo všetkých situáciách svojho života. Pán Ježiš hovorí svojim apoštolom o prenasledovaní, ktoré ich postretne pre jeho meno. Všimnime si, že ani v tejto situácii nie je rozhodujúce prenasledovanie, ale dôverný vzťah s Pánom Ježišom, aby sme mohli byť jeho svedkami. „Budete mi svedkami“ (Sk 1, 8). Svedčiť možno iba vtedy, keď žijeme v osobnom vzťahu s tým, o kom svedčíme. Evanjelium nás vyzýva k dôvere: Nestarajte sa, čo budete hovoriť; Duch Svätý vám vnukne, čo máte povedať (porov. Mk 13, 11). Život s Pánom Ježišom je budovaný na dôvere v neho. Aj v súčasnosti rozšírená úcta k Božiemu milosrdenstvu vkladá do našich úst a srdca vyznanie: Ježišu, dôverujem ti. Bez dôvery nie je možný vzťah k Pánu Ježišovi.

Je však správne pamätať i na to, že aj Ježiš dôveruje nám, keď hovorí: „Budete mi svedkami“ (Sk 1, 8). Naším poslaním je svedčiť o Pánu Ježišovi, sprítomniť ho v dnešnom svete. Akú dôveru má voči nám, keď nám zveruje toto poslanie!

Vzťah k Pánu Ježišovi si vyžaduje vytrvalosť až do konca. Byť verným až do smrti. Od Božích služobníkov sa žiada, aby boli verní, spoľahliví.

Povzbudíme sa:

Kňaz Maximilián Kolbe uprostred prenasledovania v koncentračnom tábore vydal svedectvo o Pánu Ježišovi tým, že sa ponúkol ísť namiesto spoluväzňa do cely smrti. Nik nemá väčšiu lásku ako ten, čo dáva život za druhých (porov. Jn 15,13).

Pýtajme sa:

Čo mi hovoria o mojom vzťahu k Pánu Ježišovi ťažké chvíle života?

Prežil som prenasledovanie pre Ježišovo meno a vedel som byť svedkom Pána? Oslabili či posilnili i chvíle prenasledovania môj vzťah k Pánu Ježišovi?

Zakúsil som, že ma Duch Svätý viedol a posilňoval v ťažkých chvíľach?

Ako je to s mojou dôverou v Pána a ako ju posilňujem?

Som vytrvalý a verný vo svojom povolaní?

Ako Boží služobník plním požiadavku byť spoľahlivý a verný v poslaní, v povolaní a v službe?

Konajme:

Pomodlím sa desiatok s tajomstvom „...ktorý nám Ducha Svätého zoslal“ a budem prosiť, aby som vedel vydávať svedectvo, dôverovať a byť vytrvalým a verným vo svojom povolaní až do smrti.

Modlime sa:

Milovaný Ježišu, dôverujem ti a prosím o milosť dôverovať ti vo všetkých situáciách môjho života. Posilňuj moju dôveru v teba, aby som ťa sprítomňoval v dnešnom svete. Daj, aby každý, kto sa stretne so mnou, pocítil tvoju prítomnosť vo mne. Pomáhaj mi, aby som bol vždy zjednotený s tebou. Naplň ma svojím Duchom, aby som ti mohol byť verným až do smrti. Nedaj, aby ma niečo odlúčilo od tvojej lásky. Viem, že sám nedokážem byť tým, kým mám byť podľa teba. Ježišu, zmiluj sa nado mnou. Daruj mi milosť navždy zostať v tvojej láske.

Jozef Šuppa SJ „Byť s Ježišom“ - meditácie nad Markovým evanjeliom

Starý kaktus

Duch Boží sa modlí v nás: v tom je svätá útecha modlitby.
Duch Boží sa modlí v nás: v tom je vznešenosť modlitby.

Karl Rahner

Každý rok je to vždy to isté: Ešte raz, vravím v máji môjmu prastarému kaktusu, „dostaneš lehotu z milosti - môžeš prežiť pekné leto. Potom ťa už nechám ako ostatné záhradné kvetiny zmrznúť!“

S týmito slovami ho zasadím do nejakého kúta záhrady. Ale každý október, prv než nastanú prvé mrazy, nájdem to zdrevnatené stvorenie v tom zabudnutom kúte obsypané pukmi. Ktože by už len nechal zamrznúť kaktus plný pukov? A tak ho znovu vykopem a prenesiem do domu.

Kiežby sa aj mne tak povodilo v ten deň - aby ON mňa, zdrevnateného a vyschnutého človeka, akým už raz som, vzal domov pre niekoľko pukov.

Boha máme nachádzať a milovať v tom, čo nám práve dáva...

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Na minútku

Nehovor

jej: „Milujem ťa“, ale: „Milujem sa!“

Dávajte si pozor a rozlišujte medzi žiadostivosťou a láskou. V dnešných filmoch a v dnešnom svete to prekrúčia. Žiadostivosť a láska sú podobné ako vajce vajcu. Obe na prvý pohľad slepačie, biele, so škrupinkou. Rovnako ťažké, rovnako oválne.

Je jedno, ktoré si vyberieš, keď vyzerajú rovnako? Nie je. Jedno je smradľavé, druhé živé. Ak zješ smradľavé, otrávi ťa, ak zješ živé, posilní ťa v podobe praženice. Rovnaký je rozdiel medzi žiadostivosťou a láskou. Takto to vysvetľujem svojim chlapcom počas kázne.

Spýtajú sa: „Farár, a ako spoznám, ktoré je aké vnútri?“ Veľmi jednoducho. Veľmi jednoducho zbadám, čo je žiadostivosť a čo láska. Pozriem na svoje dievča - tlačím ju k sebe? Je to žiadostivosť. Tlačím ju od seba? Je to láska. Žiadostivosť hovorí: Čo by som jej mohol ešte vziať? Pokoj duše, dobré meno, čistotu. Okrádaš ju a to nie je láska. Je to smradľavé vajce. Ak sa pýtam: Bože, čo jej ešte môžem dať? Pokoj duše, dobré meno, zachovanie čistoty. Láska dáva a žiadostivosť berie.

Svojím dievčatám hovorím: Neverte tomu svojmu chlapčiskovi, on ti bude rozprávať a narozpráva ti všelijaké bájky. Moji chlapci hovoria: To sú kaleráby, farár. Dievča chce počuť, že má najkrajšie vlasy, najkrajšiu postavu, že je najlepšia... A on ju tým chce dostať do postele, musím to povedať takto priamo.

Vysvetlím to na príklade: Mám rád cigaretu? Je to pravda, že ju mám rád? Ak by som mal rád cigaretu, založím si ju do sekretára za sklo a strážim si ju. Pravda je, že mám rád seba a k tomu potrebujem cigaretu. Cigaretu vyfajčím, znehodnotím a hodím do blata, zašliapnem.

Tak je to aj s tvojím dievčaťom. Povieš jej: „Milujem ťa!“ Nabudúce jej pošepkaj radšej pravdu: Nie „Milujem ťa!“, ale: „Milujem sa!“ A k tomu potrebujem teba!

Pomôžte svojim dievčatám a dcéram rozlišovať medzi žiadostivosťou a láskou. Treba sa na to pozeráť kriticky. Dnešní mladí to majú omnoho ťažšie. Toľko pokušení vo filmoch, v pesničkách sme kedysi nemali. Máte však aj iné možnosti: môžete ísť dvakrát na sväté prijímanie, častejšie na spoveď. Všetko má svoje plusy aj mínusy.

Farár Marian Kuffa „Kazateľnica život“

Kam sa vytratil z Vištuka nábožný duch?

Pred nejakým časom sme si v kostole vypočuli pastiersky list otcov biskupov na tému „Venujme nedeľu Bohu a rodine.“

Pre kresťana je to závažná téma. Zaoberá sa ňou i časopis Posol č. 2/2017. Okrem iného uvádza, že popoludňajšia pobožnosť litánií je na ústupe. Ako to bolo v minulosti? Starší mi dajú za pravdu, že litánie vo Vištuku boli neoddeliteľnou súčasťou nedele. Bol to prechod od nedeľnej svätej omši do nasledujúceho pracovného týždňa. V litániách pri odriekaní zvolania „Oroduj za nás“, sme Matku Božiu prosili o pomoc pri prácach a povinnostiach, ktoré nás čakajú v nasledujúcich všedných dňoch. Ak sa vrátim do dávnejšej minulosti, skupina nábožných žien (ktoré patrili do tretieho rádu) odriekala po litániách svoje modlitby a spievala piesne.

Pýtam sa, kam sa vytratil z Vištuka tento nábožný duch? Veď tie, čo tvorili túto početnú nábožnú skupinu, boli naše matky a babky. Snáď dnes už nepotrebujeme Božiu pomoc? Ó, aký veľký omyl. Len sa lepšie rozhlídnite, ako sa svet rúti do záhuby. Koľko rôznych nástrah na nás a naše rodiny

denne číha. Chcem vyjadriť vďaka tej hŕstke obetavých žien i zopár mužom, ktorí si zadedia čas tak, aby sa zúčastnili nedeľnej popoludňajšej pobožnosti. Veď jej súčasťou je i požehnanie s Najsvätejšou Oltárnou Svätosťou. Neochudobňujme sa o tieto dary Božej milosti. Váženi farníci. Prosím, považujte. Vráťme sa späť k nedeľným litániám, aby sme mohli spoločne zvolať cyrilometodské slová – Nezhynie rod náš, veriť neprestane - dedičstvo otcov, zachovaj nám, Pane.

Čitateľ Posla

Zamyslenia

Modliaci sa moslim

Zobudili sme sa do nového rána, ktoré je v mnohom hektickejšie ako tie predošlé. Také bude aj to zajtrajšie. Toľko povinností! Mnohí z nás nemajú čas na raňajky, nehovoriac o pravidelnej rannej modlitbe. Vždy, keď sa nachádzam v takejto situácii, spomeniem si na obraz spred niekoľkých mesiacov. Nebolo možné toho človeka nevidieť. Uprostred európsky oblečených ľudí bol nápadný svojím kaftanom, ale predovšetkým svojím fezom - okrúhlu tureckou čiapkou, ktorú s istou dôstojnosťou niesol na hlave. Nepokojne chodil hore-dole, akoby niečo hľadal. A potom objavil niekde miestečko. Kľakol si, vyzul sa, rozprestrel svoj koberček a modliť sa. A to priamo na videnskom železničnom nádraží a populudní - keď je dopravná špička! Všetci sa tlačili, náhlili - a uprostred modliaci sa moslim. Prúd ľudí sa delil ako rieka okolo vyčnievajúcej skaly. Mnohí sa zastavili a hnali ďalej. Niektorí ostali stáť, vytiahli obočie, udivení, prekvapení: uprostred nádražia modliaci sa človek - kdeže také niečo existuje?! Aj ja som ostal stáť. Pozoroval som tváre okolostojacich. Jedni pozerali kriticky a obveselení, niektorí potriasali hlavou. Ale našlo sa niekoľko ľudí, ktorí pochopili, čo sa tu odohráva. V ich tvárach sa objavil údiv a rešpekt. Pripomínal im modliaci sa moslim niečo, na čo dávno zabudli? Pôsobilo to ako viditeľné znamenie, ako vyzývavá otázka pre nás, ktorí sme vyrástli v kresťanstve. Ako sa s tým vysporiadame? Možno máme na to rýchlo pripravené odpovede: ako je tá biblická odpoveď o komôrke so zatvorenými dverami, do ktorej treba vojsť a tam sa modliť. A niekto z nás by možno zareagoval: Veď ten patrí k inému náboženstvu! Napriek tomu ide však o viac, keď uprostred hlavnej stanice vidíme modliaceho sa človeka! Veď už nejde o neho a o náhľad na neho, ale o to, že sa pýtame: akú cenu má ešte modlitba pre nás? Vyskytuje sa ešte v našom živote taká vzácna chvíľa, že zastaneme uprostred pracovného dňa a dáme Bohu účasť na našom živote, na našej radosti, na našich ťažkostiach?

Zaiste už možno počuť námietku: To nejde. Ako si to predstavujete pri mojom termínovanom kalendári, pri toľkých požiadavkách zvonka, pre ktoré nieto času! Tu musí človek jednoducho držať krok! Na tom môže byť trocha pravdy. Ale často mám dojem, akoby sme tento čas dostali odinakiaľ. Existuje predsa dost situácií a prestávok aj uprostred pracovného dňa, keď sa nám priam ponúka pár voľných minút. Čo s nimi robíme? Hundreme, nadávame, hneváme sa? Možno chápať tieto zastavenia aj ináč. Napríklad ako zastávky uprostred dňa, ktoré nepotrebujú koberček, vyzuté topánky, zvláštne nasmerovaný pohľad, aby sme začali hovoriť s Bohom, ktorý nechce byť od nás vzdialený viac, ako siaha jedna modlitba.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku